

عنوان مقاله:

امکان استناد به موازین فقهی در جرم زدایی از اتانازی غیر فعال

محل انتشار:

فصلنامه فقه و اصول، دوره 47، شماره 2 (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

سعید نظری توکلی - دانشیار دانشگاه تهران

شکیبا امیرخانی - دانشجوی دکتری فقه و مبانی حقوق اسلامی دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

ابتلا به بیماری هایی که علم پزشکی تا کنون به درمان قطعی آن ها موفق نگردیده، از رخدادهای تلخ جامعه بشری است. از آنجا که انجام اقدامات درمانی ناکارآمد برای این گروه بیماری ها، افزون بر تحمیل هزینه زیاد بر خانواده بیمار، تاثیر خاصی بر بهبود بیمار نداشته، تنها بر طول عمر وی اندکی می افزاید که خود آرامش روانی بیمار و بستگان او را با خطر جدی مواجه می سازد؛ اقدام به اتانازی به وسیله ترک اقدامات درمانی جهت تسریع و سهولت مرگ این اشخاص، موجه به نظر می رسد. هدف از این پژوهش تبیین روایی فقهی و تلقی غیر مجرمانه از این شیوه سلب حیات است، به ویژه آن که برخی از فقیهان بر تاثیر وجود انگیزه احسان در نفی مسیولیت از فردی که با رفتار ایجابی به سلب حیات از دیگری مبادرت ورزیده است، تصریح کرده اند. این تحقیق به روش تحلیلی- توصیفی و با استفاده از منابع کتابخانه ای انجام شده است. پس از تبیین مفاهیم اصلی بحث، آراء فقیهان در ارتباط با موضوع، مورد تحلیل و واکاوی قرار گرفته و سرانجام دیدگاه منطبق با فرضیه پژوهش ترجیح داده شده است. سلب حیات از بیماران مشرف به موت از طریق ترک اقدامات درمانی (اتانازی غیرفعال) به لحاظ فقهی بر هیچ عنوان مجرمانه ای منطبق نیست و هیچ مسیولیت کیفری را برای مشارکت کنندگان در اقدام به آن به دنبال ندارد.

کلمات کلیدی:

اتانازی، اتانازی غیر فعال، جرم زدایی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/629445>

